

Yüce Mevla yaratmış olduğu insanlık içinde kendilerini dünyaya ve ahiret mutluluğuna ulaştıracak peygamberler göndermiştir. İnsanlığın kurtuluşu içinde, tebliğ vazifesini sürdüren peygamberler kendilerine verilen bu görevi layıkıyla yerine getirmişler ve insanlığı en mutlu yola İslam'a davet etmişlerdir. Hz Adem ile başlayan Peygamberler silsilesi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s.)'ın doğumuyla son bulmuştur. Gözümüzün nuru, Yüce reğimin aydınlığı Sevgili Peygamberimiz hicretten 53 yıl önce miladi 569 yılında 12 Rebi'ul-Evvel ayı pazartesi günü dünyaya dnyaya teşrif emişlerdir. Mevlid-i Şerif yazarı Süleyman Cezirî elebi Viladet bahsinde Sevgili Peygamberimizin doğum yılını şöyle dile getirmektedir. Ol Rebi'ul-Evvel'in doğumunun esesi

On ikinci günün isneyn günün esesi

Ol günün kim doğdu ol hayrın beşer

Çünkü anda neler görüldü, neler Sevgili Peygamberimizin doğumuyla

Abdülmuttalib, torununun doğumu şerefine verdiği ziyafette Cezirî'nin adını

soranlara: "Muhammed adını verdim. Dilerim ki, gününkte Hakk, yeryüzünde halk,

O'nu hayırla yad etsinler..." cevabını verdi. Annesi de "Ahmed" dedi. (Muhammed,

İsmiyle anılır ve meziyetleri anılarak Cezirî'nin Cezirî'nin Cezirî'nin Cezirî'nin

senin; edilen; Ahmed de Cenab-ı Hakk'ı yüce sıfatları ile öven, hamdeden kimse

demektir. Sevgili Peygamberimizin bu iki isminden başka eski kutsal kitaplarda, eski

İsmiyle bilinen İsmiyle; adı daha vardır: Mâhî, Hâşî, Çâhî. Bu

konuda Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.s.) şöyle buyurmuştur: "Bana Çâhî beş yüce

isim vardır. Ben Muhammed ve Ahmed'im. Ben Mâhî'yim, ki Allah benim

(İsmiyle)le kâfirin; izâle edecektir. Ben Hâşî'im ki (kıyamet

gününde) insanlar benim ardımdan haşrolunacaklardır. Ben Çâhî'im,

Cezirî'nin; peygamberlerin sonuyum." [1] Sevgili Peygamberimizin

dnyaya teşrif etmelerinden önce tam bir karanlık vardı. Devir cehalet Cezirî'nin

yaşıyordu. İnsanlar birbirlerini öldürmekten dolayı şeref duyuyorlar, kız Cezirî'nin

kendilerinden utanmıyor, duyulduğu içinde, in toprağa diri diri gömülüyor,

kadınlara hak verilmek miras verilmek şöyle dursun kendileri mirasa konu oluyorlar,

haksızlık, kibir, gasp, yağma almış başını gitmişti. İnsanlık yeni bir elinde, yeni bir

peygambere muhtaçtı. Arif Nihat Asya Natında bu hususu şöyle nazımlaştırmıştır.

Günler, ne günlerdi, yâ Muhammed,

Cezirî'nin; ağlar ne Cezirî'nin; ağlardı:

Daha dünyaya gelmeden

Mâhî'nin; minlerin vardı...

Ve bir günün, ki gaflet

Cezirî'nin; iller kadardı,

Halâhî'nin; nin kucağında

Abdullah'ın yetimi

Çâhî'nin; nin emaneti ağlardı.

Hatice'nin; nin goncası,

Aişe'nin; nin gömülüydü.

İsmiyle; metinin gömülü; zbebeği

Göklerin resâli; ydü; Hz. Peygamber (s.a.s.)efendimizin

dnyaya gelişlerinden önce mâhî'nin; jdesi Tevrat'ta ve İncil'de verilmişti.

Kuran'ı kerim bu hususu şöyle dile getirmektedir.

1608;1614;1573;1616;1584;1618; 1602;1614;1575;1604;1614;
1593;1616;1610;1587;1614;1609; 1575;1576;1618;1606;1615;
1605;1614;1585;1618;1610;1614;1605;1614; 1610;1614;1575;
1576;1614;1606;1616;1610;
1573;1616;1587;1618;1585;1614;1575;1574;1616;1610;1604;16
14; 1573;1616;1606;1617;1616;1610;
1585;1614;1587;1615;1608;1604;1615;
1575;1604;1604;1617;1614;1607;1616;
1573;1616;1604;1614;1610;1618;1603;1615;1605;
1605;1617;1615;1589;1614;1583;1617;1616;1602;1575;1611;
1604;1617;1616;1605;1614;1575;
1576;1614;1610;1618;1606;1614;
1610;1614;1583;1614;1610;1617;1614; 1605;1616;1606;1614;
1575;1604;1578;1617;1614;1608;1618;1585;1614;1575;1577;16
16;
1608;1614;1605;1615;1576;1614;1588;1617;1616;1585;1575;16
11; 1576;1616;1585;1614;1587;1615;1608;1604;1613;
1610;1614;1571;1618;1578;1616;1610; 1605;1616;1606;
1576;1614;1593;1618;1583;1616;1610;
1575;1587;1618;1605;1615;1607;1615;
1571;1614;1581;1618;1605;1614;1583;1615;
1601;1614;1604;1614;1605;1617;1614;1575;
1580;1614;1575;1569;1607;1615;1605;
1576;1616;1575;1604;1618;1576;1614;1610;1617;1616;1606;16
14;1575;1578;1616; 1602;1614;1575;1604;1615;1608;1575;
1607;1614;1584;1614;1575; 1587;1616;1581;1618;1585;1612;
1605;1617;1615;1576;1616;1610;1606;1612; "Hani, Meryem oğlu
İsa, "Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen
Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi
mandalayıcı (olarak gönderdiği) peygamberiyim" demişti. Fakat (İsa) onlara
apaccedil;ık mucizeleri getirince, "Bu, apaçcdil;ık bir sihirdir" dediler.[2]
Bu ayet-i celilede Hz. İsa'nın, kendinden sonra "Ahmed" adında bir peygamberin geleceğini
mandalediği bildirilmektedir. Bugün elimizde, Hz. İsa'ya indirilen İncil'in orjinal
nıshası bulunmayıp, ondan cccdil;ok sonraki tırcı;rihlerde kaleme alınmış muharref
nıshalar bulunduğundan Hz. İsa tarafından verilen bu mandı;denin aslını
bugün;nküml; İncillerde aynen bulmak m;mküml;n olmamaktadır. Ancak
Yunanca'dan Tırkcccdil;e'ye cccdil;evrilen Yuhanna İncili'nin 14. babı'nın 26 ırcı;yeti
şöyl;edir: "Baba'dan size g;ndereceğim "Tesellici", "Babadan cccdil;ıkan hakikat Ruhu
geldiği zaman benim i;cccdil;in o şehırcı;det edecektir." Burada gecccdil;en "Tesellici"
kelimesi, İncilin Yunancasında "Faraklit" dir. İncil'in eski Arapcccdil;a tercemelerinde bu kelime
"Hammırcı;d" veya "Hırcı;mid" olarak terceme edilmiştir. Nitekim bir kısım Hristiyan bilginleri
de bu kelimeyi "Hammırcı;d, yani cccdil;ok hamd eden kimse olarak a;cccdil;ıklamışlardır ki
aşağı yukarı "Ahmed" anlamındadır. İncil'deki "Faraklit" kelimesini "Tesellici" diye terceme etmiş
de olsalar, Hz. İsa ile Hz. Muhammed (s.a.s.) arasında bilinen bir peygamber bulunmadığına
ve g;nm;ze kadar da zuhırcı; etmediğine g;re, Hz. İsa'nın
g;nderileceğini bildirdiği "Tesellici" veya "Faraklit" Rasıllah (s.a.s.)'dır.
[3] Araf suresi 157. ayette ise Sevgili Peygamberimizin haberi ve O'nun o eşsiz

gözellikleri ve O'nun uymanın insana sağlayacağı faydalar mealen şöyle ifade edilmektedir. "Onlar, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de yazılı buldukları Resul'e, o emirler; peygambere uyan kimselerdir. O, onlara iyiliği emreder, onları kötülükten alıkoyar. Onlara iyi ve temiz şeyleri helal, kötülük ve pis şeyleri haram kılar. Üzerlerindeki ağır yükleri ve zincirleri kaldırır. Ona iman edenler, ona saygı gösterenler, ona yardım edenler ve ona indirilen nura (Kur'an'a) uyanlar var ya, işte onlar kurtuluşa erenlerdir." [4] İslam tarihinin, Peygamberimiz (s.a.s.)'in doğduğu gece bir takım olağanüstü olayların meydana geldiğini naklederler. O gece İran Kısır'sı (Hakkimdarı)'nın Medine'deki sarayının 14 sütunu yıkılmış, meccelerinin İran'da İstahabat şehrinde bin yıldan beri yanmakta olan "ateşgede"leri sönmüş, Sive (Taberiyye) gölü yere batmış, bin yıldan beri kurumuş olan Sem've deresi'nin suları taşmış, meccelerinin bükülmesi bilgini Medine korkunç bir rüyaya görmüş, Kabe'deki putların yüzü stüdevrildikleri görülmüş. Gerçekten Hz. Peygamber (s.a.s.) efendimizin doğması ile bükülen dünya hakkimdarı sarmekte olan cehalet ve kufur ateşi sönmüş, putperestlik yıkılmış, zulmün baskısı son bulmuştur. Karanlıklar içerisinde kalan insanlık O'nun iletleriyle aydınlığa kavuşmuş, kız çocuklarına reva görülen diri diri toprağa gömülme O'nun gelişiyi son bulmuş, kadınlara yapılan haksızlıklar O'nun teşriyiyle sona kavuşturulmuş, haksız yere canların kıyılması sona erdirilmiş, zulmü bitmiş ve hayat bükülen canlılar için yaşanılabilir bir hayata dönüştürülmüş. Cehalet toplumu üzerine bir nur doğuyor. Karanlıklar aydınlığa kavuşuyor. Cenab-ı Allah'ın hak olan Kuran ile müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilen [5] bir peygamber geliyor. Kendine itaat edildiği zaman Allah'a itaat edilmiş olan ve itaat edildiği zaman peygamberlerle, sıdıklarla, şehitlerle olma müjdesi verilen [6] bir Peygamber geliyor. Kendisinin en bükülü; mucizesi olan hidayet rehberi iyiyle doğruyu birbirinden ayırmaya vesile olan en son kutsal kitabın, Kur'an-ı Kerimin kendisiyle gönderildiği hidayet göneşi bir Peygamber geliyor. Kendinden sonra hiçbir nebini dahi gönderilmeyeceği, Hatemü'l-Enbiya Peygamberlerin sonuncusu, alemlere rahmet olarak gönderilen, gözü; müzün nuru, kalbimizin aydınlığı, bir Peygamber geliyor. Kendisinin gelmesiyle peygamberlik sona ermiştir. Mümin ve Müslüman olmanın yolu kendisini tasdik etmekten geçer. Diğer bükülen peygamberler bir kavme veya bir topluluğa gönderilmişken O bükülen insanlara ve cinlere gönderilmiştir. Kıyamet gününde kendisine "Hamd Sancağı" verilecek ve bükülen peygamberler bu sancağın altında toplanacaktır. Hz. Peygamber yaratılmışların en üstünü ve en hayırlısı, Allah'ın en sevgili kuludur. Ayrıca Kur'an-ı Kerimde ifade edilen "Siz, insanlar için ıkılmış en hayırlı mısınız. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a iman edersiniz." [7] Ayetle Ümmet-i Muhammed'de diğer ümmetlerden daha hayırlı olarak kabul edilmiştir. Hz. Peygamberimizin peygamberliği ve getirmiş olduğu din İslam Dininde kıyamete kadar gelecek insanlar için geçerlidir. Bu sebeple dünya ve ahiret mutluluğuna kavuşmak isteyen kendisine tabi olmakla ve İslam dinini benimsemekle mükelleftir. Onu sevmek hepimize bir borçtur. Çünkü Hz. Peygamberimizi sevmenin önmeli Kur'an-ı Kerimde şöyle ifade edilmektedir. 162; 1615; 1604; 1618; 1573; 1616; 1606; 1603; 1615; 1606; 1578; 1615; 1605; 1618;

تُحِبُّونَ
اللّهَ
فَاتَّبِعُونِي
يُحْبِبْكُمُاللّهُ
وَيَغْفِرْ
لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ
وَاللّهُ
غَفُورٌ
رَّحِيمٌ “De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.”[8]
Allah’ı sevmenin yolunun Kendisini sevmekten geçen sevgililer sevgilisi Sevgili Peygamberimiz teşrif ediyor. Doğdu ol sâatde ol sultân-ı dîn Nûra gark oldu semâvâtü zemîn Süleyman Çelebinin dizeleriyle dile getirdiği gibi doğumuyla alemin nura gark olduğu Nur saçan son Peygamber hayata geliyor. Sevgili Peygamberimiz güzel ahlakı tamamlamak için gönderilmiş[9] bir peygamberdi. Asla yalan söylemedi, emanete hıyanetlik etmedi, dostları ve kendisine inananlarla beraber kendisini kabul etmeyen ve hatta kendisine düşmanlık besleyenler dahi güvenirliği hakkında asla muhalif bir şey söyleyemedi. Hep şefkat ve merhamet timsaliydi. Nazikti, kendisinden asla kötü bir söz çıkmamıştı. Mütevazı ve sade bir yaşantıya sahip idi. Vefakar bir eş cefakar bir aile reisiydi. İnsan haklarına riayeti emretti. Adaleti, ilmi, eğitim ve öğretimi tavsiye etti. İyi huy ve davranışların hepsi kendisinde toplanmış, kötü huy ve çirkin davranışların kendisinden uzak idi. Asla akraba ve komşuluk ilişkilerini kesmedi. Büyüklere şefkatli küçüklere karşı merhametli idi. Bugün Mevlit Kandili. Bugün Allah’n Habibinin doğum günü. Bugün alemlere rahmet olarak gönderilen Efendimizin dünyaya teşrif günü. Bugünün hürmetine alemler nura gark olacak, bugün hürmetine günahlar affa uğrayacak, bugün hürmetine insanlar cehennemden azat olacak. Bugün O’nun hürmetine küslüklerin bitirilme vakti. Bugün O’nun doğumuyla alemin rahmete kavuştuğu gibi, bizimde hayatımıza Peygamber Güneşinin doğmasıyla rahmete kavuşacağımız bir gün. Bugün dua günü, ellerin göğüe kaldırılacağı bir gün. Hürmetine alemlerin yaratıldığı Efendimizin hürmetine kaldırılan ellerin boşa geçirilmeyeceği bir gün. Ne mutlu bugünün kadir ve kıymetini bilip hayatını Sevgili Peygamberimizin hayatı gibi geçirmeye özen gösterenlere. Ne mutlu bu günün hürmetine kendini affettirmesi bilenlere. Ne mutlu gönünü Allah’n Habibine açabilenlere. Bugün Peygamberimize olan bağlılığımızı ve O’na olan sevgimizi çokça salat ve selam getirmekle ifade edeceğiz. Çünkü bu Yüce Rabbimizin bizlere bir emridir. Kur’an-ı Kerimde şöyle buyrulmaktadır.
إِنَّ
اللَّهَ
وَمَلَائِكَتَهُ
يُصَلُّونَ

عَلَى
النَّبِيِّ
يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ
آمَنُوا
صَلُّوا
عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا
تَسْلِيماً
“Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber’e salât ediyorlar.⁸ Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selam edin.” Binlerce Salat ve Selam Senin üzerine olsun Ey gözümüzün nuru Sevgili Peygamberimiz. Binlerce Salat ve Selam Senin üzerine olsun Ey kalbimizin süruru, hidayet rehberimiz Sevgili Peygamberimiz. Vaazımızı Mehmet Akif Ersoy’un o güzel dizeleriyle bitiriyoruz. Ondört asır evvel, yine böyle bir geceydi, Kumdan, ayın ondördü bir Öksüz çıkıverdi! Lâkin, o ne hüsrândı ki: Hissetmedi gözler; Kaç bin senedir, halbuki bekleşmedelerdi! Nerden görecekler? Göremezlerdi tabiî Bir kerre, zuhûr ettiği çı, en sapa yerdi. Bir kerre de, mâmûre-i dünyâ, o zamanlar., Buhranlar içindeydi, bugünden de beterdi. Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta; Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri yerdi! Fevzâ bütün âfâkına sarmıştı zemînin. Salgındı, bugün Şark'ı yıkan, tefrika derdi. Derken büyümüş, kırkına gelmişti ki Öksüz, Başlarda gezen kanlı ayaklar suya erdi! Bir nefhada insanlığı kurtardı O Mâsum, Bir hamlede kayserleri, kısırâları serdi! Aczin ki, ezilmekte bütün hakkı, dirildi; Zulmün ki, zevâl aklına gelmezdi, geberdi! Âlemlere rahmetti, evet, şer–i mübîni, Şehbâlini, adl isteyen yurduna gerdi. Dünya neye sâhipse, O'nun vergisidir hep; Medyûn O'na cem'iyeti, medyûn O'na ferdi. Medyûndur O mâsûm'a bütün bir beşeriyet... Yârab, bizi mahşerde bu ikrâr ile haşret. ^[10] Geceniz mübarek olsun. Cenab-ı Mevla, Sevgili Peygamberimizin getirmiş olduğu güzellikleri hayatımıza aktarıp dünya ve ahiret mutluluğunu kazanmayı cümlemize nasip etsin. Yüce Rabbim Hz. Peygamber (s.a.s.) Efendimizin şefaatine nail eylesin. Ahmet ÜNAL Vaiz ^[1] Sahih-i Buhari Muhtasarı, Tecred-i sarih, Hadis No:1439 ^[2] Saff, 61/6 ^[3] Sahih-i Buhari Muhtasarı, Tecred-i sarih, c.IX, s.250-251 ^[4] Araf 7/157 ^[5] Bakara, 2/119 ^[6] Nisa, 4/69 ^[7] Al-i İmran, 3/110 ^[8] Al-i İmran, 3/31 ^[9] Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 381 ^[10] Mehmet Akif Ersoy, Safahat, “Bir Yolcu”

[islam ve Hayat.Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)